

[Miljøministeren]

tionsstop for at nedbringe lagrene og afvente en øget efterspørgsel.

Efter at forhandlinger med udenlandske aftagere endte resultatløse, besluttede Genfiber A/S' bestyrelse den 29. juni 1993 at indgive konkursbegøring.«

Jeg agter ikke på det foreliggende grundlag at foretage yderligere undersøgelser i sagen.

Spm. nr. S 1143

Til *miljøministeren* (9/7 93) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at sikre, at reglerne i miljøloven og dambrugsbekendtgørelsen ikke misbruges af amtskommunerne til at undgå at yde erstatning ved eventuel lukning af en erhvervsvirksomhed i modsætning til lukning som følge af fredning, hvor erstatning skal ydes?«

Begrundelse

I en konkret sag i Nørre Snede Kommune har det i længere tid stået klart, at Vejle Amt søger Søhale Dambrug ved Rørbæk Sø lukket under henvisning til miljøloven eller ved brug af dambrugsbekendtgørelsen for at undgå at skulle yde erstatning. Såfremt dambruget derimod lukkes under henvisning til fredning i området, skal der ydes erstatning. Spørgeren finder det helt urimeligt, at en borger på denne måde ikke kan regne erstatning for givet, såfremt det offentlige finder det nødvendigt at lukke hans virksomhed på trods af, at virksomheden opfylder de miljøkrav, som virksomheden er blevet stillet over for.

Svar (16/7 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Ved nyetablering eller udvidelse af ferskvandsdambrug gælder, at disse er optaget på listen over særlig forurenende virksomheder og derfor er godkendelsespligtige i henhold til miljøbeskyttelseslovens kapitel 5. Miljøministeriets bekendtgørelse om ferskvandsdambrug regulerer herudover forholdene på dambrug, der var etableret ved bekendtgørelsens ikrafttræden. Amtskommunernes afgørelser efter de nævnte regler om dambrug kan påklages til Miljøstyrelsen, hvis afgørelser kan påklages videre til Miljøklagenævnet efter lovens almindelige regler.

Om den konkrete sag, der ligger bag det rejste spørgsmål, kan jeg oplyse, at Vejle Amts afgørelse om Søhale Dambrug, der i realiteten betød en lukning af dambruget, blev påklaget til Miljøstyrelsen, som ophævede amtets afgørelse. Miljøstyrelsens afgørelse blev derefter stadfæstet af Miljøklagenævnet.

Den konkrete sag viser, at klagesystemet i miljøbeskyttelsesloven fungerer efter hensigten. Jeg vil ikke karakterisere det som et misbrug af miljøbeskyttelsesloven, at en amtskommunes afgørelse ændres af klageinstansen. Jeg finder derfor ikke grundlag for at foretage mig videre i anledning af det rejste spørgsmål.

Jeg vedlægger en kopi af Miljøklagenævnets afgørelse af 2. juni 1993 vedrørende Søhale Dambrug. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 1234

Til *miljøministeren* (28/7 93) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange påbud Skov- og Naturstyrelsen har givet til private skovejere inden for de sidste 10 år, samt hvad disse påbud er gået ud på?«

Svar (6/8 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Det påhviler statsskovdistrikterne at påse, at skovlovens bestemmelser overholdes (lov nr. 383 af 7. juni 1989). Det er ensbetydende med, at statsskovdistrikterne skal holde øje med, f.eks. at der ikke er ulovligt byggeri m.v. i skovene, og med, at skovene dyrkes både med henblik på at forøge/forbedre træproduktionen og på at varetage landskabelige, naturhistoriske, kulturhistoriske og miljøbeskyttende hensyn samt hensyn til friluftslivet.

God skovdrift indebærer efter skovloven bl.a., at arealerne skal tilplantes, plejes og udtyndes, samt at bevoksningerne først må fældes, når de er hugstmodne og da kun under hensyntagen til opbygning af en stabil og varieret skov. Skovdriften skal tilrettelægges, så dyrkningsgrundlaget vedligeholdes eller forbedres. Salgsprodukter skal snarest fjernes fra skovene, og der må ikke henkastes affald, ligesom der ikke må være dyrehold på træbevoksede arealer i fredskov.